

mænd, vil efter vor Mening være ganske særlig egnet til ogsaa at gøre Indstilling til Rigsdagen paa dette Punkt. Vi finder det inkonsekvent, at man her søger at skabe et særligt Indstillingsraad for et ganske specielt Omraade af Lønningen for Statens Tjenestemænd, og jeg maa sige, at jeg har ikke hørt noget virkeligt Argument for, at det var nødvendigt at gøre det. Det Argument, at det skulde være et særlig sagkyndigt Raad, ser jeg ikke vejer synderligt. Der er intet i Vejen for, at Lønningsraadet kan tilkalde al den sagkyndige Bistand, det finder fornøden, og der er heller intet i Vejen for, at Udenrigsministeriet kan delegere al den Sagkundskab, det ejer i den Henseende, til de Forhandlinger, der skal føres i Lønningsraadet. Vi har netop i vort Forslag fastsat, at der skal tilkaldes saadanne sagkyndige fra Udenrigsministeriet ved disse Spørgsmaals Behandling, saa at der i Virkeligheden er alle Muligheder for at faa Sagkundskaben med her. Men der er ganske vist efter vort Forslag ikke nogen Mulighed for, at det bliver de udenrigsministerielle Tjenestemænd selv, der kommer til at give Indstilling om deres Lønforhold. Det bliver det derimod efter det Forslag, som bliver vedtaget, hvis vort forkastes, thi saa faar disse Tjenestemænd i et særligt Raad en særlig Indstillingsret — en Ret, der ikke gives Statens andre Tjenestemænd — med Hensyn til deres egne Lønforhold. Dette finder vi inkonsekvent og urimeligt, og derfor stiller vi vort Ændringsforslag. Vi stiller det ogsaa, fordi vi finder det unyttigt at etablere flere Nævn og Udvalg end højst nødvendigt, og jeg havde egentlig troet, at denne Tanke vilde have vundet vældig Tilslutning i dette høje Ting, hvor jeg mangfoldige Gange har hørt Udtalelser om, at man belemrede Maskineriet med alt for mange Nævn og særlige Udvalg. Her er et nyt Tilfælde. Her kommer nu Flertalspartierne og siger, at de vil oprette et særligt Udvalg med en ganske begrænset Opgave; men dette synes vi ikke om, vi foretrækker at lægge denne Opgave ind under den Institution, som i Forvejen har tilsvarende Opgaver, nemlig Lønningsraadet. Vi sikrer endvidere ved vort Ændringsforslag, at Lønningsraadet, som jeg sagde før, bliver i Stand til at skaffe sig al den sagkyndige Bistand, som er nødvendig til Behandling af Sagerne. Jeg kan heller ikke nægte mig at gøre den Bemærkning, at dette Nævn dog ogsaa vil koste Penge; der staar udtrykkelig i Lovforslaget, at Udgifterne til Nævnet, Honorarer,

og hvad der ellers kan være, afholdes paa den og den Maade. Med andre Ord: man opretter her et specielt Nævn med en speciel Opgave, hvad jeg mener er forkert, og dette særlige Nævn koster naturligvis Staten Penge. Jeg havde troet, man kunde have vundet Ørenlyd for at faa koncentreret de Opgaver, som dette Nævn skal have, paa det Sted, hvor de hører hjemme efter den Statsskik og Sædvane, vi er kommet ind paa, nemlig i Lønningsraadet. Jeg skal derfor anbefale ærede Medlemmer at stemme for vort Ændringsforslag til § 1.

Dermed er jeg naaet til Spørgsmaalet om de udenrigsministerielle Tjenestemænds Adgang til at have Bierhverv. Jeg havde haabet, det skulde lykkes at fastholde det Standpunkt, Folketinget indtog med Hensyn til dette Spørgsmaal, fordi det efter min Mening var det klareste og mest præcise, og fordi ingen i Virkeligheden har gjort Indvendinger imod det, idet alle var enige om det Princip, som laa til Grund for Tanken, nemlig at de udenrigsministerielle Tjenestemænd ikke burde have Bierhverv, der kunde skabe blot et Skær af Mistanke om, at deres Tjenestegerning og deres private Interesser kunde komme i Konflikt med hinanden. Jeg havde saa meget mere haabet det, som der var al Grund til at fastsætte særlige Bestemmelser ved Givelsen af denne Lov, idet der ved denne udformes ganske særlige Lønningsregler for dette Ministeriums Tjenestemænd. Naar man giver et enkelt Ministeriums Tjenestemænd særlige Lønningsregler, fordi deres Arbejde er af en speciel Art, er der ogsaa nogen Grund til at undersøge, om ikke disse Tjenestemænds Arbejdsforhold er af den særlige Art, at der bør træffes Foranstaltninger imod, at der bliver Grund til Mistanke af den Art, jeg nys omtalte. Venstre og Konservative har imidlertid stillet Forslag om, at § 141 i Tjenestemandsloven faar en efter min Mening utilfredsstillende Affattelse, ogsaa utilfredsstillende, fordi den i noget for høj Grad slaar fast, at Udenrigsministeriets og alle andre Ministeriers Forhold bør ses under samme Synsvinkel. Der er nemlig efter min Mening ganske særlig Grund til for Udenrigsministeriets Vedkommende at træffe Foranstaltninger i saa Henseende, hvad der maaske ved nærmere Overvejelse ikke er Grund til for andre Ministeriers Vedkommende. Det paagældende Ændringsforslag gaar ud paa, at de Bestemmelser, som skal træffes om Tjenestemænds Ret til at have Bierhverv, bør være ens. Dette Princip er jeg ikke sikker paa er